

delinger forkaster den, eller Kongen nægter sit Samtykke til de Forandringer, med hvilke begge Tingene maatte have vedtaget samme, eller om endelig Loven træder i den foreløbige Lovs Sted, eller den Rigsdag, for hvilken den har været forelagt, skilles ad, uden at noget af disse Tilfælde er indtraadt." Altsaa, Rigsdagen er mange Gange skilles ad, efter at disse Provisorier ere udstedte, uden at der er kommet noget Resultat ud af Forhandlingen, og ifølge denne Udtalelse af disse gode gamle Højremænd maatte disse Love have ophørt at eksistere. Men hvis man vil finde, at denne Betragtning er for gammel, for antikken, vil jeg gaa længere frem i Tiden og fremføre en mere moderne Autoritet, og det skal være selve Regeringens Aktor i Højesteretsproceduren i 1886, altsaa en Mand, hvis Opgave det var at forsvare selve det provisoriske System. Under Højesteretsproceduren i 1886, som gik forud for Højesteretsdommen af 15. Oktober s. A., udtalte Defensor sig om en Fremgangsmaade, der praktiseredes saaledes, at Regeringen forelægger for det venligstindede Ting sine Provisorier naar efter Naar, og at dette Ting saa beholder dem, uden at behandle dem til Ende, og at det fører til, at disse Love, som i sig selv skulde være foreløbige, blive permanente. Over for denne Bemærkning af Defensor udtalte Regeringens Aktor, som altsaa skulde forsvare Provisoriet, at en saadan fortsat Tilstand som den, Defensor nævnte, var en Umulighed og forudsatte en forsættelig stridig Handlemaade hos Ministeriet og det andet Ting, som ikke kunde tænkes. Saaledes har Regeringens egen Aktor udtalt sig i 1886 i den provisoriske Tids gyldne Dage. For denne gode Mand fra Regeringen og det provisoriske Synspunkt betragtet stod det som en Umulighed, at det, der praktiseres naar efter Naar i dette Land, kunde ske. Han betegnede det som en forsættelig stridig Handlemaade, der ikke kan tænkes, og det er dog det, som sker. Det kan ikke være af Vejen i Forbindelse med, hvad jeg har udtalt med Hensyn til den foreliggende Akt, ogsaa at minde om disse Forhold, idet Regeringen, for at gennemføre det, som dens Aktor kalder en forsættelig stridig Handling, kan foregaa saa anstændig som muligt, tilbageholder disse Provisorier, som s. Eks. i Fjor, hvor de først bleve forelagte i Samlingens femte Maaned, og det var ikke af Hensyn til det overvældende Arbejde, som Landstinget havde haft i de fire foregaaende Maaned. Naar jeg nu med Tal nævner Landstingets Mødetimer, er det selvfølgelig ikke for at kritisere det høje Ting her oven over, det kan der jo ikke være Tale om, men

kun for at paavise, at Landstinget ikke var mere overbebyrdet med Arbejde, end at Regeringen godt af den Grund kunde have forelagt Provisorierne. I Oktober Maaned havde Landstinget 14 1/2 Mødetimer fordelt paa 9 Møder, altsaa 1 Time 37 Minutter til hvert, i November 19 Mødetimer fordelt paa 8 Møder, altsaa godt 2 Timer til hvert Møde, i December Maaned 11 1/2 Time fordelt paa 6 Møder, altsaa ogsaa omtrent 2 Timer til hvert, i Januar Maaned 6 1/4 Mødetimer til 6 Møder, altsaa 1 Time til hvert. Trækligheden var altsaa ikke større, end at man kunde mene, at hvis det virkelig var Alvor fra Regeringens Side at opfylde sin Forelæggelsespligt for Rigsdagen, vilde det netop have været Tiden til at forelægge Provisorierne i Samlingens første Del, men det har Regeringen ikke gjort i Fjor, den forelagde dem først den 8de Februar, altsaa i Samlingens femte Maaned, og til Dato har den i Naar ikke forelagt dem i Landstinget. Naar jeg sammenholder det og i øvrigt ser paa den politiske Situation, saaledes som den har udviklet sig, kan jeg ikke andet end tilraade det høje Ting at nægte dette Forslags Omgang til 2den Behandling. Jeg skal imidlertid, før jeg slutter, med et Par Ord henvende mig til det ærede Medlem fra Kørresundby (Lutten). Det ærede Medlem indbragte, som jeg alt har berørt, og som det er alle ærede Medlemmer bekendt, Provisoriet, og det kom til Behandling her den 10de Oktober. Det ærede Medlem sagde ved Forelæggelsen, at han beklagede, at det atter var nødvendigt for et Medlem af dette Ting at give Tinget Lejlighed til o. s. v. Det er nærmest en formel Bemærkning, jeg her vil gøre til det ærede Medlem, nemlig, at jeg ikke er fuldstændig enig med ham i, at det er nødvendigt, at det private Initiativ benyttes. Jeg ser ikke denne Nødvendighed; man kan finde det rigtigt, men absolut og uomgængelig nødvendigt er det ikke. Naar saa det ærede Medlem fortsatte videre, at han ikke skulde udtale sig om den Ting, Sagens Genstand, yderligere, men blot henvise til, hvad han og andre tidligere Medlemmer have sagt om denne Sag, saa er denne Henvielse lidet fyldestgørende for mig og mine Meningsfæller, saa den ogsaa maatte være det for alle ny til Stede værende Medlemmer; thi disse tidligere Udtalelser, som han henviste til, staa jo i absolut skærende Modstridning til hinanden. Jeg har berørt, hvad det ærede Medlems Forgænger i Ordførerskabet har sagt om det, vi her ere i Begreb med at behandle, nemlig, at han har betegnet det som en fornøjet Fremlæggelse af en